

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.129/2022/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	felperesi képviselő (eljáró ügyvéd: képviselő) (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	alperes (alperes címe)
Az alperes képviselője:	alperesi képviselő kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	teljesítményértékeléssel és minősítéssel kapcsolatos közszolgálati jogviszonyból származó közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (17. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 16. sorszám alatt kijavított 16.K.702.472/2021/13. számú ítélete

Ítélet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság kijavított ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét megváltoztatja, és az alperest – a felperes megismételt 2017. évi teljesítményértékelésének és minősítésének megsemmisítése mellett – új eljárásra kötelezi, valamint a keresetet elutasító rendelkezés tekintetében hatályon kívül helyezi és az eljárást e részben megszünteti.

A felek a másodfokú eljárásban felmerült költségeiket maguk viselik.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés szolgáló tényállás

[1] A felperes a perrel érintett időszakban a szolgálati helynek hivatásos állományú tagjaként rendőr százados (az elsőfokú ítéletben tévesen: zászlós) rendfokozatban, biztonsági főtiszt beosztásban teljesített szolgálatot.

[2] A 2017. évre vonatkozó 69,97%-os teljesítményértékelését és az azzal megegyező értékelési szintű „megfelelő” minősítését szolgálati panasszal támadta, amelyet az alperes parancsnoka elutasított.

[3] A felperes hivatásos szolgálati jogviszonyát a felső vezető 2019. augusztus 9. napjával fegyelmi eljárás keretében megszüntette.

[4] A szolgálati panaszt elutasító határozattal szemben előterjesztett felperesi kereset folytán eljáró Fővárosi Törvényszék a 16.K.702.330/2020/10. számú ítéletével (a továbbiakban: előzményi ítélet) a munkáltatói intézkedéseket megsemmisítette.

[5] Az alperes az előzményi ítéletben foglaltakra tekintettel 2020 novemberében ismételten elkészítette a felperes 2017. évre vonatkozó teljesítményértékelését és minősítését, melyek eredményeként a felperes újból „megfelelő” (69,72%) minősítést kapott.

[6] A felperes szolgálati panaszát – melyben a jelen eljárás tárgyát képező 2017. évre vonatkozó megismételt teljesítményértékelés és minősítés megsemmisítését és azok újbóli elvégzésének elrendelését kérte – az alperes parancsnoka a 2021. február 3. napján kiadmányozott 29022/87027-5/2020. ált. számú határozatával elutasította.

A kereset és a védírat

[7] A felperes keresetében a 2017. évi megismételt teljesítményértékelésének és minősítésének megsemmisítését, valamint az alperes 286.000 forint kártérítés és késedelmi kamata megfizetésére kötelezését kérte. Keresetét a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 4. § (1) és (2) bekezdéseire, 5. és 14. §-aira, 113. § (3) bekezdésére, valamint a közszolgálati egyéni teljesítményértékelésről szóló 10/2013. (I. 21.) Korm. rendeletben (a továbbiakban: Korm. rendelet) foglaltakra alapította. Álláspontja szerint a teljesítményértékelés valótlan ténymegállapításokat tartalmaz, tényekkel nem alátámasztott, szubjektív, annak egyes értékeivel a minősítés szöveges ténymegállapítása több helyen ellentétben áll, az alperes a mérlegelési jogkör kereteit jelentős mértékben túllépte. A 2016. évi teljesítményére „jó” (88,80%) értékelést kapott, azt követően a munkavégzésével kapcsolatban semmilyen panasz nem merült fel. A bíróság az előzményi ítéletében és más

ítéletekben is kimondta, hogy a teljesítményértékelés kapcsán bevezetett kvótarendszer több szempontból diszkriminatív és jogszabályellenes. Kifogásolta, hogy az alperes az előzményi ítéletben foglaltakat figyelmen kívül hagyva készítette el ismételten a teljesítményértékelését, ezzel joggal való visszaélést követett el. A kártérítés iránt előterjesztett keresete kapcsán előadta, hogy a hivatásos állomány azon tagjait, akik „jó” minősítésben részesültek, az általa igényelt összegű teljesítményjuttatás illette meg, amelytől azonban a munkáltató jogellenes intézkedései miatt elesett.

[8] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte, elsődlegesen annak megalapozatlansága, másodlagosan a felperes joga vagy jogos érdeke közvetlen sérelmének hiánya okán. Harmadlagosan kérte, hogy amennyiben a bíróság megalapozottnak ítélné a felperes kereseti kérelmét, ne a teljesítményértékelés megsemmisítéséről, hanem hatályon kívül helyezéséről határozzon. Hivatkozása szerint a Korm. rendelet 3. számú mellékletében felsorolt kompetenciaalapú munkamagatartások körében az értékelő vezető mérlegeléssel alakította ki a felperes értékelését. A keretszámok célja az volt, hogy rászorítsa az értékelő vezetőket a valós értékelés megtételére, a valóságnak megfelelő értékelés felvállalására, és biztosítsa, hogy az értékelő vezető rangsorolni tudjon a saját munkatársai között. Megjegyezte, hogy az elsőfokú bíróság előzményi ítéletében nem kötelezte – nem is kötelezhette – arra, hogy magasabb százalékban állapítsa meg a felperes teljesítményét. Visszautasította azon felperesi felvetést, miszerint a megismételt eljárás során megállapított alacsonyabb értékelés a felperes és a felsővezetési szerv között folyamatban lévő peres eljárásra vezethető vissza. A kártérítés iránti igény jogalapját és összecszerúságát is vitatta. Kifejtette, hogy a teljesítményjuttatás kifizetése a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozik, ebből következően az, hogy a felperes a teljesítménye alapján nem részesült teljesítményjuttatásban, még nem jelenti azt, hogy kár érte. A felperes nyilatkozata e kereseti kérelem körében ellentmondásos, nem tisztázott, hogy milyen – alacsonyabb – összegű teljesítményjuttatásban részesült, továbbá a kártérítési igény összegét, számításának módját és jogszabályi alapját sem jelölte meg.

Az elsőfokú bíróság döntése és jogi indokai

[9] Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletében a 2017. évre vonatkozó megismételt teljesítményértékelést és minősítést megsemmisítette; ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Döntését a Hszt. 4. § (1) bekezdésében, 111. § (1), (3) és (4) bekezdéseiben, 112. § (1) bekezdésében, 113. § (2) és (3) bekezdéseiben, 270. § (1) bekezdés a) pontjában, a Hszt. végrehajtásáról szóló 154/2015. (VI.19.) Korm. rendelet 1. számú mellékletének I.1.B. pontjában, a Korm. rendelet 1. § b) pontjában, 4. § a), e), f) és l) pontjaiban, 5. § (1) bekezdésében, 11. § (1)-(5) bekezdéseiben, 13. § b) pontjában, 17. § (1) bekezdésében, a belügyminiszter irányítása alatt álló egyes fegyveres szervek hivatásos állományú tagjai teljesítményértékelésének ajánlott elemeiről szóló, az ajánlott elemek alkalmazásához kapcsolódó eljárási szabályokról, a minősítés rendjéről, és a szervezeti teljesítményértékelésről szóló 26/2013. (VI. 26.) BM rendelet (továbbiakban: BM rendelet) III. fejezetében, a belügyminiszter irányítása alatt álló egyes fegyveres szervek szervezeti teljesítményértékelése keretében elvégzendő, a szervezeti működés teljesítménymutatói értékelésének szempontrendszeréről szóló 36/2013. (XII. 21.) BM utasításban foglaltakra alapította. Rögzítette, hogy az alperes a felperes 2017. évre vonatkozó

teljesítményértékeléséhez csak kötelező elemeket határozott meg, mivel kizárólag a munkakör egyéni teljesítményértékelés követelmények és a kompetenciaalapú munkamagatartás értékelési tényezőinek teljesítését írta elő számára. A minősítés során az egyéni teljesítményértékelés kötelező elemeinek értékét és a szervezeti teljesítményértékelés értékét vette figyelembe, majd azokból az előírt százalékos értékekkel súlyozott eredményt számolt, és a három súlyozott eredmény összeadásával „megfelelt”, 69,72% minősítéssel értékelte a felperest. Kiemelte, hogy az értékelő vezetőnek mind a teljesítményértékelés egyes értékeit, mind a minősítés egyes megállapításait az azokat alátámasztó tényekkel kell indokolnia; vita esetén a százalékos értékek alapját képező tényeket a munkáltatónak kell bizonyítania, amelyről a peres felek a 7. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvben tájékoztatást kaptak. Rögzítette, hogy az alperes 2017. évben bevezette a „minőségi keretszámok” meghatározása után történő teljesítményértékelés rendszerét, amelyben előírta, hogy a teljesítményfokozatok közül a „kivételes”, illetve a „jó” teljesítményfokozat mennyi beosztott vonatkozásában adható; a kiosztott teljesítményfokozat-keretek elfogása esetén a valós teljesítménytől eltérő, más teljesítményfokozatba kell sorolni a hivatásos állomány tagját. Az ilyen rendszer alkalmazására azonban a Hszt., a Korm. rendelet és a BM rendelet nem biztosít jogi lehetőséget, mivel amellet, hogy a „minőségi keretszámok” meghatározása után próbálja meg értékelni az adott évi teljesítményt, annak eredményét torzítja is, amikor az értékelő vezetőt arra kényszeríti, hogy a minősítésnél ne a valós teljesítményhez, hanem a meghatározott keretszámokhoz alkalmazkodjon. A Hszt. előírja, hogy a teljesítményértékelésnek tényeken kell alapulnia; az alperes által alkalmazott minősítési és teljesítményértékelési gyakorlat rendeltetésellenes joggyakorlást valósít meg, amennyiben nem a tényleges teljesítmény, hanem az előre meghatározott kvótarendszer alapján történik. Az értékelő vezető szubjektív megítélésére csak ott kerülhet sor, ahol nincs mérhető mutató. A felperes nyilatkozata, a tanúvallomások és a csatolt dokumentumok alapján bizonyítottnak találta, hogy a felperes 2017. évi megismételt teljesítményértékelésének eredményei és minősítésének egyes megállapításai tényekkel nem támaszthatók alá.

[10] Megállapította továbbá, hogy a perben nem volt vitás, miszerint a teljesítményjuttatás megfizetése a teljesítményértékelési kategóriák alapján került eltérő összegben meghatározásra; a felperes jogos érdeke sérült azzal, hogy nem a valós teljesítménye alapján megérdemelt teljesítményértékelési kategóriába került besorolásra, ezáltal az általa megjelölt összegű juttatástól alacsonyabb összegű teljesítményjuttatásban részesült. A teljesítményjuttatással kapcsolatos kártérítés iránti igényt azonban nem találta megalapozottnak; arra a megállapításra jutott, hogy az a jelen (megállapítási) per keretei között nem értelmezhető.

[11] Az ítéletének [52] bekezdésében előírta, hogy az alperesnek a felperes teljesítményértékelését és minősítését a „kvótarendszertől” függetlenül, a felperes tényleges teljesítménye és az előre meghatározott mérlegelési szempontok alapján, valós adatokra alapítottan újból el kell végeznie.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[12] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan annak a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I.

törvény (a továbbiakban: Kp.) 110. § (1) bekezdés c) pontja, ennek hiányában 110. § (2) bekezdése szerinti hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását kérte. Fellebbezését a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. § (1) bekezdésének, 346. § (1), (3), (4) és (5) bekezdéseinek, a Kp. 86. § (4) bekezdésének, valamint 89. § (1) bekezdés a) és b) pontjainak megsértésére alapította. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokkal ellentétes megállapításra jutott, amikor azt rögzítette, hogy a „felperes jogos érdeke sérül azzal, hogy nem a valós teljesítménye alapján megérdemelt teljesítményértékelési kategóriába került besorolásra”, illetve hogy „ha a teljesítményértékelés alapján több jó, illetve kivételes teljesítményfokozat megállapítására lett volna szükség, azt az értékelő vezető nem tehetette meg szabadon, mivel az adott teljesítményfokozat száma előre meg volt határozva”, „a felperes esete is mutatja azt, hogy amennyiben a kiosztott teljesítményfokozat-keretek elfogynak, akkor a valós teljesítménytől eltérő, más teljesítményfokozatba kell besorolni a hivatásos állomány tagját”. A perben meghallgatott tanú – az elsőfokú bíróság által kiemelten értékelt – vallomásában a fent leírtakkal ellentétesen úgy nyilatkozott, hogy lehetősége volt a keretszámoktól eltérni, de azzal nem kívánt élni.

[13] Kifogásolta továbbá, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkező részében nem utasította új eljárás lefolytatására és nem rendelkezett a Kp. 86. § (4) bekezdésében foglaltakról sem, kizárólag az ítélet indokolási részében rögzítette, hogy a felperes 2017. évre vonatkozó teljesítményértékelését ismételten el kell végeznie. Hivatkozott arra, hogy a bíróság által megsemmisített döntését (közigazgatási cselekményét) egyrészt a tárgyévre vonatkozó teljesítményértékelések elkészítése kapcsán előírt szigorú határidőkre tekintettel, másrészt arra irányuló kifejezett bírói kötelezés hiányában – a bírói döntés véglegességének követelményét is szem előtt tartva – nem ismételheti meg. Megjegyezte, hogy a perben tanúvallomást tett teljesítményértékelést végző osztályvezető akként nyilatkozott, hogy a megismételt teljesítményértékelés és minősítés elkészítése során már csak az emlékeire hagyatkozott; a körülmények változása, az idő múlása miatt a teljesítményértékelés megismétlésére nincs lehetőség.

[14] A felperes fellebbezési ellenkérelme – tartalma szerint – az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Hivatkozása szerint az alperes az ítélet rendelkező részének egyes elemeit összefüggésükből kiragadva citálta, mely részek önmagukban nem értelmezhetők és következtetés levonására nem alkalmasak. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság ugyanezen minősítési eljárásra vonatkozó korábbi, jogerős ítéletében már utalt arra, hogy az alperes által alkalmazott minősítési és teljesítményértékelési gyakorlat rendeltetésellenes joggyakorlást valósít meg. Hangsúlyozta, hogy a teljesítmény mérése alapjául szolgáló tényeket a munkáltató (az alperes) nem tudta megjelölni. Vitatta a teljesítményértékelés és minősítés bírói kötelezés hiányában történő megismételhetőségének kizártságát; azzal érvelt, hogy az alperes jogszabálysértő eljárásából rá nézve hátrány nem származhat.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[15] A fellebbezés – az alábbiak szerint – nem alapos.

[16] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a megtámadási kereseti kérelem tekintetében a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. Figyelemmel arra, hogy a kártérítési kereseti kérelem körében a fellebbezés az azt megalapozó jogszabálysértést a jogszabályhely együttes megjelölésével nem tartalmazta (Kp. 100. § (2) bekezdés b) pont), azonban a másodfokú bíróság hivatalból észlelendő pergátló akadályt azonosított, e vonatkozásban a fellebbezés és az ellenkérelem kereteire tekintet nélkül járt el.

[17] Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében a helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések megfelelő alkalmazásával, a Kúria e tárgykörben hozott határozatainak figyelembevételével jogszerűen semmisítette meg a felperes 2017. évre vonatkozó megismételt teljesítményértékelését és minősítését, az alperest új eljárásra kötelező rendelkezést azonban jogszabálysértő módon mellőzte. Ugyancsak jogszabályt sértett továbbá, amikor nem észlelte a felperes által előterjesztett kártérítési kereset vonatkozásában fennálló pergátló akadályt, és azt érdemben bírálta el.

[18] Az ítéltábla előjáróban rámutat arra, hogy a munkáltatói intézkedések ellen benyújtott keresetében a felperes egyrészt az alperes, mint foglalkoztató szerv közszolgálati jogvitára okot adó közigazgatási cselekményének megsemmisítése iránti megtámadási keresetet (Kp. 38. § (1) bekezdés a) pont), másrészt – a teljesítményjuttatásra irányuló marasztalási kereset (Kp. 38. § (1) bekezdés d) pont) helyett tévesen – kártérítési keresetet (Kp. 38. § (1) bekezdés e) pont) terjesztett elő.

[19] A Kp. 38. §-ához fűzött miniszteri indokolás szerint a közigazgatási perben előterjeszthető kereseti kérelmeket a törvény taxatív meghatározza, az azokra vonatkozó rendelkezések a bíróság ítéletével kapcsolatos szabályokkal összefüggésben állnak, azokkal együtt értelmezendők. A Kp. XVI. fejezete ugyanis a bíróság által meghozható ítéleti rendelkezések kógens rendszerét állítja fel, a Kp. 85. § (1) bekezdése külön rögzíti is, hogy a bíróság a közigazgatási tevékenység jogszerűségét a kereseti kérelem korlátai között vizsgálja. A Kp. 38. § (3)-(4) bekezdései tárgyi keresethalmazatot tesznek lehetővé, vagyis a felperes több kereseti kérelmet is indíthat egy alperes ellen. A tárgyi keresethalmazat esetén – maguk a kereseti kérelmek és a hozzájuk kapcsolódó eljárási szabályok különbözősége miatt – a keresetek egymáshoz való viszonyulásának vizsgálata elengedhetetlen.

[20] Erre figyelemmel a bíróságnak a perbelihez hasonló esetekben két irányú vizsgálatot kell elvégeznie: elsőként a megtámadási kereset körében aktusfelülvizsgálatot, azt követően – és annak eredményétől függően – a kártérítési kereset érdemét érintő vizsgálatot. Ennek indoka az, hogy amennyiben a megtámadási kereset folytán a bíróság az alperesi közigazgatási cselekmény tekintetében az ügy érdemére kiható lényeges, orvosolhatatlan eljárásjogi szabálysértést észlel, amely miatt a szóban forgó cselekményt a Kp. 92. § (1) bekezdésére tekintettel megsemmisíti – és ahhoz kapcsolódóan az alperest a Kp. 89. § (1) bekezdés b) pontja alapján esetlegesen új eljárásra kötelezi, a megsemmisített, így már nem

létező alperesi közigazgatási cselekménnyel összefüggő kártérítési kereset elbírálására nem kerülhet sor, az alperesi közigazgatási cselekményben foglalt anyagi jogi megállapítások vizsgálati lehetőségének hiányában többé nem vonhatók le következtetések az adott cselekményből származó, közigazgatási jogviszonnyal kapcsolatosan okozott kárra nézve.

[21] A fentiekre tekintettel perben az elsőfokú bíróságnak a felperes keresete alapján eljárva elsőként aktusfelülvizsgálatot kellett elvégeznie és arról kellett döntenie, hogy az alperes a felperes 2017. évi megismételt teljesítményértékelését és minősítését a vonatkozó anyagi és eljárási jogszabályoknak megfelelően folytatta-e le.

[22] Az alperes fellebbezésében – a Kp. 86. § (4) bekezdését, 89. § (1) bekezdés a) és b) pontjait, a Pp. 279. § (1) bekezdését, 346. § (1), (3), (4) és (5) bekezdéseit megjelölve – eljárásjogi jogszabálysértésre hivatkozással támadta az elsőfokú ítéletet: a rendelkező rész hiányosságát, a bizonyítékok téves értékelését és az azokból levont következtetések helytállóságát kifogásolta. Az alperesi fellebbezés alapján a másodfokú bíróság számára a felülbírálat terjedelme a Pp. 279. § (1) bekezdésével, 346. § (1), (3), (4) és (5) bekezdéseivel összefüggésben az elsőfokú bíróság által elvégzett bizonyíték értékelés és mérlegelés jogszerűségének, tehát megalapozottságának és okszerűségének, valamint az alperes ezzel kapcsolatos érvelésének vizsgálatára terjedhetett ki. Amennyiben az elsőfokú ítélet elleni fellebbezés az elsőfokú bíróság által figyelembe vett adatok valóságát, és az értékelés, valamint a mérlegelés megalapozottságát és okszerűségét nem dönti meg, azaz, ha a perben lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként rendelkezésre álló bizonyítékokat az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte, és mérlegelése során kirívóan okszerűtlen következtetésre nem jutott, az ítélet ezen megállapításainak felülmérlegelésére a másodfokú eljárásban nincs lehetőség.

[23] Az ítéltábla kiemeli, hogy a Hszt., a Korm. rendelet és a BM rendelet vonatkozó rendelkezései adják meg a teljesítményértékelés és minősítés alapvető jogszabályi keretét. A teljesítményértékelés során az értékelő vezető az értékelt személy munkájának értékelését végzi az előzetesen megadott szempontok alapján, majd a teljesítményértékelésen alapuló minősítésben az értékelt személy munkájára tesz megállapításokat. Mivel a Hszt. 112. § (1) bekezdése szerint a tárgyévet lezáró egyéni teljesítményértékelés szöveges indokolással kiegészítve adja az értékelt tárgyévre vonatkozó minősítését, a minősítés esetében elvárás, hogy az indokolást tartalmazzon. Mint minden indokolással ellátandó munkáltatói intézkedéssel, úgy a minősítéssel szemben is alapvető követelmény, hogy az indokolás valós, okszerű és világos legyen, ugyanakkor e kötelezettség a kellő mértékű, konkrét összefoglaló indokolással is teljesíthető. Az értékelő vezetőnek nem kell az értékelés, illetve megállapítás alapját képező valamennyi tényről rögzíteni, mert az az évenként végzendő értékelési tevékenységet teljesen ellehetetlenítené. Mivel a Hszt. 113. § (2) bekezdése szerint a minősítés megállapításai ellen, a teljesítményértékelés egyes elemeire is kiterjedően lehet szolgálati panaszt előterjeszteni, elegendő, ha a munkáltató a megállapításait, illetve értékelését a perben tényekkel tudja igazolni. A bizonyításra a Kp. 78. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. szabályai az irányadók, amellet a Kp. 79. § (1)-(2) bekezdéseinek rendelkezései is érvényesülnek.

[24] A másodfokú bíróság rögzíti, a perben nem volt vitatott, hogy az alperes a teljesítményértékelés és minősítés elvégzésére 2017. évben bevezette a „minőségi keretszámok” meghatározása után történő teljesítményértékelés rendszerét (ún. „kvótarendszert”), azonban annak joghatásait tekintve a peres felek eltérő nyilatkozatokat tettek és különböző álláspontra helyezkedtek.

[25] Az elsőfokú bíróság azért semmisítette meg a felperes által támadott ismételt teljesítményértékelést és minősítést, mert a rendelkezésére álló bizonyítékok alapján úgy ítélte meg, hogy a „kvótarendszeren” alapuló teljesítményértékelés – melynek értékelési szintjével a Hszt. 112. § (1) bekezdése szerint a minősítés értékelési szintje is megegyezik – egyes megállapításait az alperes tényekkel a megismételt eljárásban sem tudta alátámasztani, és az így okozott jogsérelem a perben nem volt orvosolható. A Korm.rendelet 4. § a) pontjára – mely a BM rendelet 2. § (3) bekezdésével is összhangban áll – szintén helytálló hivatkozással kiemelte, hogy a teljesítményértékelés során a munkáltatónak a teljesítmény mérése alapjául szolgáló tényeket meg kell jelölnie, az értékelő vezető szubjektív megítélésére kizárólag abban az esetben kerülhet sor, amennyiben mérhető mutató nincs (Kúria Kfv.38.139./2019/7. számú ítélete). Ezen megállapításaival a másodfokú bíróság is egyetértett, mivel a „kvótarendszerrel” kapcsolatban hozott kúriai döntések elvi élel mondták ki, hogy annak alkalmazása során a munkáltató joggal való visszaélést valósít meg.

[26] Okszerűen jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre is, hogy a felperes keresetének Kp. 88. § (1) bekezdés b) pontja szerinti elutasítására nem kerülhetett sor, mivel az a körülmény, hogy a teljesítményértékelés és minősítés az általa valósnak, tényszerűnek és objektívnak tekintett „jó” értékelési-minősítési fokozat helyett „megfelelő” fokozattal került kiállításra, a rá vonatkozóan lefolytatott teljesítményértékelés és minősítés során az alperes által elkövetett jogszabálysértésben jelentkező közvetlen jogos érdeksérelemet okozott a felperes számára. Az alperes ezzel ellentétes állítását fellebbezésében nem indokolta meg, általános jelleggel – tévesen – hivatkozott a keresetösségi jog hiányára. A fentiek szerint ugyanis a felperes nem olyan kérdés tekintetében támadta a közigazgatási cselekményt, mely kérdés anyagi jogi jogosultságát vagy jogos érdekét közvetlenül nem érinti; a rá vonatkozóan kibocsátott teljesítményértékelés és minősítés jogszerűségéhez közvetlen jogos érdeke fűződik.

[27] Az ítéltábla a fent kifejtettekre figyelemmel, a rendelkezésre álló adatok alapján megállapította, hogy az elsőfokú bíróság – a bizonyítékok egyenként és összességükben történő értékelése során – megfelelően mérlegelt, jogszerűen semmisítette meg a vitatott munkáltatói intézkedéseket, az alperes ezzel ellentétes – részletesen ki nem fejtett – érvelése nem foghatott helyt.

[28] Alappal hivatkozott ugyanakkor fellebbezésében az alperes a Kp. 86. § (4) bekezdésének és 89. § (1) bekezdés b) pontjának sérelmére, mivel az elsőfokú bíróság elmulasztotta az ítélet indokolási részében rögzített, megismételt eljárásra szóló útmutatáshoz

tartozó ítéleti rendelkezés rendelkező részbe foglalását, mely kisebb súlyú eljárásjogi szabálysértés azonban az ügy érdemi elbírálására nem hatott ki, a fellebbezési eljárásban orvosolható volt, így a Kp. 110. § (1) bekezdés c) pontja vagy (2) bekezdése szerinti hatályon kívül helyezéshez – az alperes e körben szintén részletesen ki nem fejtett álláspontjával ellentétben – nem vezethetett. Az időmúlás, a teljesítményértékelés és minősítés elvégzéséhez szükséges dokumentáció rendelkezésre állásának a munkáltató érdekkörébe eső okból bekövetkezett hiánya, valamint az a tény, hogy a felperes már nem áll szolgálati jogviszonyban az alperessel, a munkáltató teljesítményértékelés és minősítés ismételt elkészítésére vonatkozó, a 2017. év tekintetében még fennálló szolgálati jogviszony okán változatlanul teljesítendő kötelezettségére – a Hszt. 111. § (1) bekezdésben foglalt rendelkezésre figyelemmel – kihatással nem lehet; a fenti körülmények az alperest, mint egykori munkáltatót ezen kötelezettségei alól nem mentesítik.

[29] Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság a Kp. 109. § (2) bekezdését alkalmazva a keresetnek részben helyt adó elsőfokú ítéletet megváltoztatta és a megismételt teljesítményértékelés és minősítés Kp. 92. § (1) bekezdés b) pontja szerinti megsemmisítése mellett az alperest a Kp. 89. § (1) bekezdés b) pontja alapján új eljárásra kötelezte.

[30] A megismételt eljárásban az alperesnek a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseknek megfelelő eljárásban, a Korm.rendelet 3. számú mellékletében foglalt módszertani iránymutatás szerint újból el kell végeznie a felperes 2017. évre vonatkozó teljesítményértékelését és minősítését, melynek során az elsőfokú ítélet [52] bekezdésében foglaltak szerint kell eljárnia. A megismételt eljárásban készített teljesítményértékelés és minősítés vitatása esetén a Hszt. 113. § (3) bekezdése szerint az azok elleni kereset előterjesztését követően kerülhet sor a felperes által a teljesítményjuttatás iránti igény bíróság előtti érvényesítésére. E körben az ítéltábla megjegyzi, hogy a kártérítési igény érvényesítésére és annak elbírálási rendjére nem a Hszt. 267. §-a szerinti szolgálati panasz szabályai, hanem a Hszt. 253. és 255. §-ai az irányadók.

[31] A kártérítési kereseti kérelem körében az ítéltábla visszaul a [20] bekezdésben foglaltakra, és hangsúlyozza, hogy a jelen perben a kártérítési kereset elbírálásának előfeltételét képezte a megtámadási keresetről történő döntés; annak elbírálására ugyanis csak abban az esetben kerülhetett volna sor, amennyiben a megtámadási kereset sikerre nem vezet, eldöntése mindaddig időelőttinek minősült. E sorrendiséget az elsőfokú bíróság az eljárása során figyelmen kívül hagyta, a keresetek egymáshoz való viszonyulásának vizsgálatát teljes körben nem végezte el.

[32] Tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság a felperes által megjelölt tárgyi keresethalmazat kapcsán tovább nem vizsgálódott, ezért az a sajátos eljárásjogi helyzet alakult ki, hogy a kereseti kérelmekben indítványozott jogkövetkezmények egyidőben történő alkalmazására – a kártérítési kereset időelőttiségére figyelemmel – nem kerülhetett volna sor. Ennek magyarázatául pedig az szolgál, hogy amennyiben a bíróság a teljesítményértékelést és minősítést annak jogszabálysértő jellege miatt megsemmisíti, azokat úgy kell tekinteni, mintha elkészítésükre nem került volna sor, amelynek következményeként a felperes

kártérítési igényének érdemi vizsgálata az annak alapjául szolgáló adatok hiányában nem történhet meg. Amennyiben a bíróság a teljesítményértékelés és minősítés megsemmisítése mellett az alperest új eljárásra kötelezi, a felperes nincs elzárva attól, hogy az alperes – a bíróság által garanciális okokból megismételni rendelt – új eljárását és a teljesítményjuttatás összecszerúságában általa el nem fogadható döntését követően igényét bírósági úton érvényesítse.

[33] Mivel a felperes kártérítési kereseti kérelmét más közigazgatási eljárásnak kell megelőznie, a Kp. 81. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel a Kp. 48. § (1) bekezdés e) pontja alkalmazásával e körben az eljárás megszüntetésének lett volna helye, amit a másodfokú bíróságnak a Kp. 99. § (3) bekezdése szerint a fellebbezési eljárásban is megfelelően alkalmazandó Kp. 81. § (1) bekezdés a) pontja alapján – az elsőfokú bírósághoz hasonlóan – hivatalból kell észlelnie. Erre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a megszüntetési okra fennálló részében a Kp. 110. § (4) bekezdésének alkalmazásával hatályon kívül helyezte, és az eljárást e körben megszüntette.

[34] Megjegyzi az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság a felperes Kp. 38. § (1) bekezdés a), e) és f) pontjai szerint előterjesztett kereseti kérelmeit akként bírálta el, hogy a megtámadási keresetet egyúttal megállapítási keresetnek tekintette, és a kártérítési kereset elutasítását az ezzel összefüggő jogi álláspontjával indokolta, amelynek helytállósága azonban a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezés és az ellenkérelem keretei között eljárva a másodfokú eljárásban nem volt vizsgálható.

[35] A másodfokú eljárás során a felperes a fellebbezési ellenkérelmében a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: IMr.) 3. § (3), (5) és (6) bekezdéseire hivatkozva bírói mérlegelés alapján kérte a perköltsége megállapítását. Az alperes másodfokú perköltség iránti igényét az IMr. 4. § (1) bekezdése szerint 30.000 forintban jelölte meg és számította fel. Az ítéltábla megállapította, hogy a peres felek pernyertességének és pervesztességének aránya megközelítőleg egyenlő mértékű, az általuk előterjesztett egy-egy beadvány terjedelme – azok releváns tartalmát tekintve – megegyezik. Mindezekre tekintettel a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 81. § (1)-(2), (5), 82. § (1)-(3) bekezdései, 83. § (1) bekezdése, (2) bekezdésének második fordulója és 85. § (1) bekezdése alapján – az IMr. 4. § (1)-(2) és 3. § (2), (3) és (5) bekezdéseit is figyelembe véve – akként rendelkezett, hogy a másodfokú eljárásban felmerült költségeiket a felek maguk viselik.

[36] A részleges (azonos arányú, 50-50%-os) pernyertességre és pervesztességre tekintettel a felek az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illetéket 50-50%-ban lennének kötelesek viselni, azonban az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége, illetve a felperesnek a munkavállalói költségkedvezmény megállapításáról és érvényesítésének szabályairól szóló 73/2009. (XII.22.) IRM rendelet 1. §-a szerinti munkavállalói költségkedvezményre jogosultsága folytán az a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[37] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[38] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2023. február 7.

dr. Antal Regina s.k.	dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia s.k.	dr. Kecskés Zsófia s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró